

0818 – 18. august

Men framfor alt dette; ikle dere kjærligheten, som er fullkommenhetens bånd. Kol 3: 14.

Summen av alle apostelens formaninger i dette kapitlet (Kol 3) er kjærligheten. For ikke bare å fortsette å regne opp mer av det et rett kristent liv skal bestå av, sammenfatter han alt i dette: «ikle dere kjærligheten».

Dette er fullkommenhetens bånd, og samler i seg alle andre Åndens frukter og en kristens gode gjerninger. Slik sier han det i Rom 13: «Den som elsker sin neste, har oppfylt loven. Kjærligheten gjør ikke nesten noe ondt. Kjærligheten er altså lovens oppfyllelse». Derfor kaller han den også her for fullkommenhetens bånd, «fullkommenhets-knippet», som alt fullkomment samles i.

Kjærligheten gjør bare godt, og intet ondt. Som igjen den samme apostelen sier: «Kjærligheten er tålmodig og vennlig. Kjærligheten er ikke misunnelig. Kjærligheten skryter ikke, er ikke oppblåst. Den søker ikke sitt eget, tenker ikke ut noe ondt. Den tåler alt, tror alt, håper alt, utholder alt».

Kort sagt: Summen av hele den herlige drakten apostelen her har breddt ut foran oss, er kjærligheten. Kjærligheten er det strålende perlebandet som til sist setter sitt preg på hele klesdrakten. Eller det gyldne beltet som knyttes rundt og holder sammen alt det andre vakre en kristen er pyntet med. Det er fullkommenhetens bånd.

Her ser vi den skjønnne drakten Guds barn skal få vandre i. Og likevel er ikke dette deres «høytidsklær», som skal kjennetegne dem når de står fram for Kongen. Til det kreves en langt mer fullkommen drakt; den hvite silken som er tvettet i Lammets blod.

Nei, dette er bare hverdagsdrakten, som vi skal ha på oss i vårt daglige liv overfor menneskene. Overfor Gud gjelder ikke en gang de helliges største hellighet, «og himlene er ikke rene i hans øyne», «han kan ikke stole på sine tjenere, og finner dårskap hos sine engler».

Overfor Gud gjelder bare Kristi rettferdighet. Og til slutt må han selv trekke denne drakten over vårt beste og mest velmente liv, og si: Det kan være godt overfor mennesker, men ikke for Gud. Men – «jeg utsletter dine overtredelser for min skyld. Jeg har tatt dine synder bort fra deg og kledd deg i høytidsklær».

Om så noen sier: «Ja, det var akkurat dette jeg trodde; med vårt liv kan vi likevel ikke bestå innfor Gud. Derfor kan det ikke være nødvendig å ta dette så alvorlig», – og så gir sin egen natur fritt spillerom, –. Taler om troen og nåden, men lar kjødet ha full frihet, – «når vi likevel ikke kan annet enn synde» –. Så er det ikke noe godt tegn hos dette mennesket på at Guds Ånd skulle bo i det hjertet.

Nei, der Guds Ånd med sin nåde og fred har fått bo i hjertet, der må det nok bli et helt nytt liv. Det er umulig at Den Hellige Ånd kan være uvirksom. Den vil i det minste vise seg hvis nådebarnet overrumples av naturens hissighet. Da vil dette alltid gi ham en sønderknust ånd. Han vil erkjenne sine svakheter, tukte seg selv og be både Gud og mennesker om tålmodighet med ham, og hjelp.

Der Guds Ånd bor, vil det alltid være en viss trang etter å være god. Om enn det skjer gjennom mye kamp og svakheter, så kan en likevel ikke lenger være likeglad med hvordan det går. Kort sagt: Den grenen som bærer frukt, den renses. Mens den som ikke bærer frukt, ikke blir rensset, men får vokse fritt etter sin egen lyst. Og skal til sist brennes. Gud hjelpe hver og en av oss så vi er ærlige når det gjelder oss selv!

Så kunne noen si: «Det er akkurat det jeg har trodd. Her får jeg bare bekreftet at jeg verken innfor Gud eller overfor mennesker er slik apostelen har sagt vi skal være. Det er jo akkurat det som fordømmer meg, at jeg på dette området ikke kan være slik som jeg bør. Og derfor er jeg heller ikke blant dem Gud har utvalgt».

Sier vi så: «Du må være slik som apostelen her formaner oss til. Du må ikke leve etter din egen natur. Du må omvende deg, du må leve etter Guds ord!» Så svarer dette mennesket: «Det er jo akkurat slik jeg også tror det skal være. Men jo mer jeg ber Gud om nåde til å bli annerledes, desto verre blir jeg. Så til slutt tar jeg ikke en gang det hele på alvor. Sluttes å kjempe, angre og be rett».

Men da må også mitt svar bli at du ikke tror. Du har ikke fred med Gud og liv i Herren. Du ligger jo nede i trelldom under loven. Du er ikke død fra loven og stått opp igjen i Kristi rettferdighet. Du er ikke fri og frelst i troen. Og hvordan kunne det da være mulig at du skulle ha troens frukter?

Merk: Det er ikke en spøk, det evangeliets budskap forkynner! Det er ikke for å behage mennesker det taler. Nei, det er den største nød og alvor. Det kreves lydighet overfor evangeliet, såvel som for loven, hvis sjelen skal bli frelst. Og evangeliet krever: Hvil deg nå fra alt ditt strev! Ellers blir du evig ulykkelig.

Hvil deg nå, og la deg overbevise om at du er en fullstendig fortapt synder, som nå må trekkes opp av syndens gru – akkurat som du er.

Når du så er blitt frelst og hellig – av bare nåde –, og glad og fri i hjertet, da først kan noen kraft, noen troens frukt begynne å komme.